

Η Θρονική εορτή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων (ΦΩΤΟ+ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στον Ιερό Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου και σύμφωνα με την εκκλησιαστική τάξη τιμήθηκε η Θρονική εορτή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, προεξάρχοντας του Πατριάρχη [κ.κ. Θεοφίλου](#).

Κατά την ομιλία στη Θεία Λειτουργία ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας αναφέρθηκε στον βίο και τη μαρτυρία του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου, του ιδρυτή της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων. “Κατά δέ τόν Άγιον Ιάκωβον, ό πιστός δοκιμάζεται υπό τοῦ Θεοῦ, διά νά λάβη τήν αἰώνιον ζωήν. Διό καί μακαρίζει αὐτούς, οἱ ὅποιοι ὑπομένουν τούς πειρασμούς. “Μακάριος ὅς ὑπομένει πειρασμόν”, (Ίακ. 1,12)”, εἶπε σε σημεῖο της ομιλίας του.

[Πατήστε ΕΔΩ για να δείτε βίντεο από την Θρονική εορτή](#)

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ευχήθηκε όπως: “Παρακαλέσωμεν τόν σήμερον έορταζόμενον δίκαιον Ίάκωβον τόν Άδελφόθεον καί πρῶτον Ίεράρχην τῆς Άγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Ιεροσολύμων, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνηθῶμεν ὑπομεῖναι τούς πειρασμούς καί τάς δοκιμασίας, τάς ὁποίας διέρχεται ὁ πιστός λαός τῆς Άγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί συμπάσης τῆς περιοχῆς ἡμῶν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά. Ἀμήν”.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας για την Θρονική εορτή:

Τήν Τρίτην, 23ην Ὀκτωβρίου / 5ην Νοεμβρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδιαίτερως ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμνησκεται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο υἱός τοῦ Ἰωσήφ, μνηστῆρος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκ γυναικός, τήν ὁποίαν εἶχε προτοῦ μνηστευθῇ τήν ἀειπάρθενον, ἐπομένως δέ ἐλέγετο καί αὐτῆς υἱός, καί ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ὡς καί αὐτοῦ νομιζομένου υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ, (Ματθ. 13,55). Ὀνομάζετο καί “ὠβλίας”, ἥτοι δίκαιος διά τήν ἄκραν αὐτοῦ ὁσιότητα καί δικαιοσύνην.

Κατεστάθη ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ὡς ὁ πρῶτος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Προήδρευσε τῆς Α΄ Ἀποστολικῆς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων τό ἔτος 49. Συνετέλεσε τά μέγιστα εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου αὐτῆς διά νά ἀνοίξη ἡ Ἐκκλησία τās πύλας αὐτῆς καί πρὸς τά ἔθνη καί ὄχι μόνον πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.

Ἐγραψε τήν εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην Καθολικὴν Ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ἀπευθυνομένην πρὸς τās δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ τās ἐν τῇ διασπορᾷ. Ὁμολόγησε τόν Ἰησοῦν ὡς καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί ἐρχομενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ αὐτοῦ ταύτη ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί ἐλιθοβολήθη δι’ ἐπιταγῆς Ἀννάνου τοῦ Ἀρχιερέως, τό ἔτος 62.

Πρός τιμήν τῆς μνήμης αὐτοῦ καί τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐτελέσθη εἰς τόν **Ἱερόν ΚαθεδρικόΝ Ναόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ**, τόν κείμενον μεταξύ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πανηγυρικός Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, προεξάρχοντος ὡς χοροστατοῦντος τοῦ Πατρός ἡμῶν καί **Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου**, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ.

Τήν δέ πρωΐαν τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἑορτῆς προεξῆρξε τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὡς λειτουργός, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκοπου Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί διακόνων, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καί π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών καί τοῦ κ. Εὐσταθίου Τσουμάνη δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀραβιστί ἀριστερά ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, τῇ προσευχητικῇ συμμετοχῇ τῶν ἐνοριτῶν τοῦ Ναοῦ καί ἄλλων Ἱεροσολυμιτῶν, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τῆς ἐκπροσώπου Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῶν Ἱεροσολύμων κ. Κωνσταντίνας Γύφτου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ

Μακαριώτατος ἑλληνιστί καί ἀραβιστί, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

“Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν”, (Ἰακ. 1,12), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

ὁ ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θείου Πνεύματος φωτισθεὶς Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῶ τῷ παρακειμένῳ τῷ Παναγίῳ καὶ Ζωοδόχῳ Τάφῳ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα λειτουργικῶς ἐν μυστικῇ δηλονότι εὐλογίᾳ καὶ δοξολογίᾳ, τιμήσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος κατεῖχεν ἐξέχουσαν θέσιν μεταξύ τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διότι οὗτος ἐθεωρεῖτο εἷς ἐκ τῶν τριῶν στύλων (Γαλ. 2,1-10) τῆς Πρωτοχριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν δέ τῇ πρώτῃ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἀποστολικῇ Συνόδῳ προΐσταται ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος καὶ πρὸς αὐτόν ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος, (Πράξ. 21,18). Ἐπὶ πλέον περὶ τοῦ Ἰακώβου μαρτυρεῖται ρητῶς ὅτι ἐνεφανίσθη εἰς αὐτόν ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, τοῦ Παύλου λέγοντος: “ἔπειτα ὥφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δέ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὥφθη κάμοί”, (Α΄ Κορ. 15, 7-8).

Ὁ δίκαιος Ἰάκωβος ἐν τῇ γνωστῇ αὐτοῦ Καθολικῇ Ἐπιστολῇ ἀναφέρεται εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κάθε πιστός δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ποικίλους πειρασμούς, τοὔτέστιν τὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἐν τῇ καθημερινῇ αὐτοῦ ζωῇ, διό καὶ προτρεπτικῶς λέγει: “Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν”, (Ἰακ. 1,12). Καί ἀναλυτικώτερον, πανευτυχὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος βαστάζει μέ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν τὴν δοκιμασίαν τῶν θλίψεων. Καί εἶναι πανευτυχὴς, διότι ὅταν διὰ τῆς δοκιμασίας γίνῃ σταθερός καὶ δοκιμασμένος καὶ γυμνασμένος, θά λάβῃ τὸν λαμπρόν καὶ ἔνδοξον στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους πού Τὸν ἀγαποῦν.

Ὁ στέφανος τῆς ζωῆς, τῆς αἰωνίου δηλονότι ζωῆς, εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἐπαγγελίας, τόν ὁποῖον ὑπόσχεται ὁ Κύριος λέγων: “ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσιν”, (Ματθ. 24,35). Εἶναι στέφανος, τόν ὁποῖον θά λάβωμεν οὐχί διά τά ἔργα ἡμῶν, ἀλλά διότι ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μᾶς ὑπεσχέθη τοῦτον. “Ζητεῖς τίς ἡ ὕλη (ἡ οὐσία), οὗ ἡτοίμασεν ὁ Θεός στεφάνου ζωῆς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; Ἔστιν ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, ἃ διά μεγέθους θειότητος ὄψει καί ἀκοῇ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἐπὶ ψιλήν (= ἀπλήν) νόησιν ἀνθρώπου ἀναβέβηκε”, ἐξηγεῖ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ὁ πιστός τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος δοκιμάζεται διά νά ἀποκαλυφθοῦν τά βάθη τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ θεόπτης Μωϋσῆς: “ Ὁ Θεός ... πειράση σε καί διαγνωσθῇ τά ἐν τῇ καρδίᾳ σου, εἰ φυλάξῃ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ ἢ οὐ”, (Δευτερον. 8,2). Ὁ Θεός σᾶς ἐχειραγώνει, ἵνα διά τῆς θλίψεως σᾶς δοκιμάσῃ καί ἔλθωσιν εἰς φῶς τά ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἐάν δηλαδή θά φυλάξητε κατὰ τούς πειρασμούς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἢ ὄχι, λέγει ὁ Μωϋσῆς εἰς τόν λαόν αὐτοῦ.

Κατά δέ τόν Ἅγιον Ἰάκωβον, ὁ πιστός δοκιμάζεται ὑπό τοῦ Θεοῦ, διά νά λάβῃ τήν αἰώνιον ζωήν. Διό καί μακαρίζει αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ὑπομένουν τούς πειρασμούς. “Μακάριος ὅς ὑπομένει πειρασμόν”, (Ἰακ. 1,12). Καί κατά τόν θεῖον Παῦλον: “πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται”, (Β΄ Τιμ. 3,12).

Ἑρμηνεύοντες τόν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου, ὁ μέν Οἰκουμένιος ἐπισημαίνει ὅτι “διωγμούς ἐνταῦθα ἐννοεῖ ὁ Παῦλος τούς παρά τῶν εἰδωλολατρῶν πρωτίστως, ἀλλά καί τὰς θλίψεις καί τούς πειρασμούς”. Ὁ δέ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: “Καί γάρ οὐκ ἔνι ἄνδρα τήν τῆς ἀρετῆς ὁδόν ὁδεύοντα λύπης εἶναι χωρίς, θλίψεως,

όδύνης, πειρασμών”.

Πράγματι, ἄδελφοί μου, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πορεύεται εἰς τόν δρόμον τῆς ἀρετῆς, δοκιμάζεται ἀπό λύπην, θλίψιν, ὀδύνην καί ποικίλους πειρασμούς. Ὅμως οἱ πειρασμοί οὗτοι δέν προκαλοῦνται οὔτε προέρχονται ἀπό τόν Θεόν, διότι “ὁ Θεός ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δέ αὐτός οὐδένα”, (Ἰακ. 1,14) καί “πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων”, διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, προτρέποντας ἡμᾶς νά ἔχωμεν ὡς παράδειγμα τήν ὑπομονήν τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου: “ὑπόδειγμα λάβετε, ἄδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καί τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου· ἰδοὺ μακαρίζομεν τούς ὑπομένοντας· τήν ὑπομονήν Ἰώβ ἠκούσατε, καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων”, (Ἰακ. 5, 10-11).

Αὐτός Οὗτος ὁ Χριστός πρόετοιμάζει τούς μαθητάς Αὐτοῦ διά τούς πειρασμούς, τούς ὁποίους θά ἀντιμετωπίσουν, διό και λέγει εἰς τόν Πέτρον: “Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ Σατανᾶς ἐξητήσατο τοῦ σινιάσαι ὡς τόν σῖτον”, (Λουκ. 22, 31). Καί ἀναλυτικώτερον, “Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ Σατανᾶς τώρα ἐζήτησε νά σᾶς ταραξῇ καί κλονίσῃ, ὅπως κοσκινίζεται καί σείεται τό σιτάρι μέσα εἰς τό κόσκινον”.

Σχολιάζων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Κύριος, ὑπαινισσόμενος τήν ἄρνησιν τοῦ Πέτρου, προσέθεσε εἰπών: “Ἐγώ ἐδεήθην περί σοῦ, ἵνα μή ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καί σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τούς ἀδελφούς σου”, (Λουκ. 22,32), τούτέστιν γενοῦ στήριγμα καί διδάσκαλος τῶν διά πίστεως προσιόντων ἐμοί [τῷ Χριστῷ]. Ἐν προκειμένῳ καθίσταται σαφές, ὅτι λόγω τῆς μεσιτείας δηλαδή τῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις τῶν μαθητῶν Του, ἀλλά καί ἑνός ἐκάστου ἐκ τῶν πιστῶν καίτοι κλονίζεται ἐνίοτε, ὅμως δέν ἐκλείπει.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἄδελφοί, ὁ πειραζόμενος καί δοκιμαζόμενος πιστός φυλάττεται διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Διό καί ὁ μέν Ἅγιος Ἰάκωβος παραγγέλλει λέγων: “Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· ... ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καί προσευξάσθωσαν ἐπ’ αὐτόν ... καί ἡ εὐχή [ἡ προσευχή] τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα...”, (Πρβλ. Ἰακ. 5, 13-15). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγει: “πᾶν τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τόν κόσμον· καί αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν”, (Α΄ Ἰωάν. 5,4). Καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός διδάσκει λέγων: “Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν ἔχητε πίστιν καί μή διακριθῇτε-τούτέστιν δέν ἀμφιβάλλετε-, πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψετε”, (Πρβλ. Ματθ. 21,21).

Ὁ Θεός ὑπεσχέθη ὅτι δέν θά ἐπιτρέψῃ νά πειρασθῶμεν ὑπεράνω τῶν δυνάμεων μας, ἀλλά μαζί μέ τόν πειρασμόν θά φέρῃ καί τό τέλος αὐτοῦ, ὥστε νά δυνάμεθα νά τόν ὑποφέρωμεν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος: “Πιστός δέ ὁ Θεός, ὅς οὐκ ἔασει

ὕμᾱς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσῃ σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν”, (Α΄ Κορ. 10,13).

Παρακαλέσωμεν τόν σήμερον ἑορταζόμενον δίκαιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον καί πρῶτον Ἱεράρχην τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνηθῶμεν ὑπομεῖναι τούς πειρασμούς καί τάς δοκιμασίας, τάς ὁποίας διέρχεται ὁ πιστός λαός τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί συμπάσης τῆς περιοχῆς ἡμῶν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά. Ἀμήν”.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος καί οἱ συλλειτουργοῦντες Αὐτῷ Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι ἀνῆλθον τάς βαθμίδας τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καί συνηντήθησαν μετὰ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων εἰς τό προαύλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί ψάλλοντες ἐν χαρᾷ Χριστοῦ σταυροαναστασίμῳ ὤδευσαν πρὸς τό Πατριαρχεῖον. Ἄμα τῇ διαβάσει τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, ἡ ὑπεύθυνος τοῦ Ἀρτοποιείου ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σεῖδανάγιας μοναχὴ Σεραφεῖμα προσέφερε τὰ καθιερωμένα ἀρτίδια εὐλογίας πρὸς τιμὴν τῆς Θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ὁ Μακαριώτατος ἐπεδαψίλευσε τὰς Πατριαρχικὰς εὐχὰς Αὐτοῦ καί ἐπέδωσε τὴν κλεῖδα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί Πατριάρχης τοῦ ποιμνίου εἰς τούς Ἐπιτρόπους

τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Ἦκολούθησε τό ἐόρτιον κέρασμα καί ὁ ἀσπασμός τῆς χειρός τοῦ Μακαριωτάτου μεθ' ἐορτίων εὐλογιῶν.

